

ЛИС МИКИТА

САМОПОМІЧ

Т-ВО ПРИХИЛЬНИКІВ УНРАДИ

ДВІЙКА

ОРГАНІЗАЦІЯ ГЕТЬМАНЦІВ

ПРОГРЕСИСТИ

ПІКНІК
ДИВІЗІЙНИКІВ
ВІАБУАЄТЬСЯ
З ПІД 2-01

ОРГАНІЗАЦІЯ ВИЗВОЛЬНОГО ФРОНТУ

УКРАЇНСЬКІ ЕМІГРАЦІЙНІ ПІКНІКИ

Старосвітські історії

ПАМ'ЯТНИК ЯГАЙЛА

У нашому старовинному місті Городку помер польський король Ягайло. По-литовськи називався він Югайла, а поляки змінили потім на Ягелло. В 1904-тім році поляки додали нашому Городкові додаток "Ягайлонський" і поставили на ринку пам'ятник королеві.

Незабаром у ягайлонським суді станули перед суддею два наші селяни. Справа була за образу честі. Перед розправою суддя завізав їх, щоби помирилися.

— Не можу — каже позовник, — бо він мене тяжко образив.

— Чим він так образив?

— Він назвав мене "вогелло".

— Що це слово означає? — спитав здивований суддя.

— То, прошу пана сендзі, так називають того бовдура, що поставили на ринку.

БУНДЮЧНИЙ ШЛЯХТИЧ

Іхав раз польський шляхтич на коні стежкою і побачив напроти себе другого шляхтича. Тоді гукнув бундючно:

— Устомп сен вацьпан з дрогі, бо як сен не устомпіш, то зроби то, цом тамтему зробі!

Другий шляхтич не мав такої авантюрицької вдачі, то й уступився мовчки із стежки. Коли перший шляхтич, задерши голову, проїздив побіч, другий з цікавості запитався:

— Цо вацьпан зробілесь тамтему, ктури не устомпіць?

— Я сен ему устомпілем.

УТІКАЧ

Раз, ще за панщини, спивився в одному селі в Галичині втікач, білоруський селянин. Прийшов до дідичівської канцелярії, щоби приписатися до місцевих селян. Дідич спитав його про назвище.

— Косцюшко — каже втікач.

— А ти, пся крев! — розлютився дідич.

— Ти варт називатися Косцюшко? Будеш називатися Курічка!

Так і записав.

3-ИИ

НАРАДИ ПОЛІТИЧНОЇ РАДИ

— Слово має пан Голова УККА!

— Слово має пан Президент УККА!

ВАКАЦІЙНИМ ВИПОЧИВАЛЬНИКАМ

Покинь приземне! Ось — поглянь угору!
Звільни, звільни із моців душу хвору,
Хай полетить — рожева, біла, синя!...
Це тільки жаба любить жабориння.

Не жуй черствого вже закаляця туги!
Хіба не здуло? Розірви попруги
І к'чорту кинь варениковий спомин!
Хитись, як в бур'ю, взявши хвилю, човен!

Забудь! Забудь! Хай тиша, хай вселенна!...
Це ж не твого скрипіння чути клена.
Не віриш? Ах, щасливий ти, невіро,
Вербо плакуща, довгограйна ліро!

О моці, відійдїть! Слова — всі зайві.
Бальзаме рідний — рідна пойзен-айві!
Бабай

ЮВІЛЕЙ НА ШПАЛЬТЯ

З листів до редакції:

"Хоч я не є безпосередній передплатником, зате від мого приїзду до Америки не пропустив ніодного числа, щоб не купити в кіоску. Микита розважає навіть в "найсумнішу годину". І політик він, що другого не найти!

Складаю мою скромну пожертву на пресфонд і бажаю Многая Літ прожити!

Горячий

П. Горячому, як теж усім тим, що не зважаючи на вакаційний час, не забувають про Лиса, щиро дякуємо.

На пресовий Фонд, з нагоди ювілейного року нашого журналу, зложили:

Д-р В. Прокопович — 20 дол., Д-р Р. Граб — 5 дол., Д. Герчанівський — 5 дол., Д-р Б. Гнатюк — 2 дол., І. Кравчук — 1 дол., Д. Горячий — 2 дол., Т. Пастернак — 2 дол., В. Сердюк — 2 дол., В. Головчак — 1 дол., В. Барнич — 2 дол.

ПІКНІК І ПОЛІТИКА

Під деревом розсівся дядя Пікнік і пріє.

На цьому шапка — не шапка, сорочка — не сорочка, штани — не штани.

Перед ним — баняк з голубцями, баняк з пирогами і скринька пива.

— Здоров, Пікнік!

— Гаї, Політика! Сідайте на травичку! Свіжа.

— Сядемо, бо втомились.

— Чим утомлялись, коли ласка?

— Імпрезами, імпрезами, імпрезами...

— Що ж ви, актори?

— Ні.

— Штукарі, значить.

— Ні, не штукарі...

— Мистці живого слова?

— Куди там!..

— Хористи?

— Слабувати.

— Промовці?

— Спровалжуємо.

— Солісти?

— Та що ви!..

— Чим же ж тоді імпрезуєте?

— Чим попало.

— Кому ж це "попало" потрібне?

— Народів.

— Значиться, народ любить.

— Не любить,

— Але приходить.

— І не приходить.

— Так чому не залишите?

— Не можна. Грошей треба: і на такий фонд, і на інакший.

— Виходить, ісе таки є приходи.

— Які приходи? Докладаємо,

— З чого докладаєте?

— З нічого,

— Тьфу!

І плюнув Пікнік Політиці просто на черевик. Хотів на голову, але голови саме в той час не було.

Майк Чічка

8 MILE AND BEECH

В. КУКУРБА
менеджер

WALT'S SUNOCO SERVICE CENTER
ВСЯКА ОБСЛУГА І НАПРАВА АВТ

28778 W. 8 MILE RD.
DETROIT 40, MICH.

KENWOOD 5-9849

ВАКАЦІЇ В ПОЕЗІЇ ПРОЗІ

В ніч під Івана-Купала сидів Ікер, задуманий, над ставком і розмріяними очима слідкував, як над водою танцювали золотими роями святоіванські вогники.

Раптом — із ставка вийшла прекрасна русалка! Була одягнена в стрій "Бікіні", замість довгих, розпущених кіс мала "конячий хвостик". Нігті на руках були в неї зелені, на ногах — червоні, а вії — сині...

— Ікере, Ікере, — заговорила вона солодким голосом, — я вийду за тебе заміж, але мусиш словнити три мої бажання:

- 1) — йди на даєт" і загуби своє черевце,
- 2) — купи собі авто,
- 3) — покажи мені свою банкову книжку!

Потім засміялась сміхом срібlistим і кинулась тікати в куші верболозу. Ікер зірвався, скочив за нею, та в тій хвилині трахнувся лобом об якусь стовбуряку, впав на землю і — пробудився...

Над ним висіло глибоке, зоряне небо, танцювали рої світлячків, а на дні ставка бевкали американські жаби. Він лежав у траві, з гудзом на чолі, і тримав у руці щось таке що маво б бути квітом папороті, хоч і на нього не подобало.

Це була... частина строю "Бікіні"... Ця, горішня.

— Не знаєте, де тепер перебуває поет Василь Барка?

— На Оселі Робітничого Союзу.

— Що ж він там робить?

— Звичайно — має діло з паперами.

— Пише?..

— Та ні, підмітає паперці і всяке сміття довкола будинків...

Ой, гук, мати, гук,
Бо йде доктор Гук!
А ще більший гук
Робить Лепкалюк:
добре з біса
грає в теніса,
танцює "Ча-ча",
і любить скача.
Без інженера
Лепкалюка
На Союзівці
Скука гірка!

А на нашій "Куликівці"
дівчата, як лані.
Показують свої чари
коло калабані...

Сумно мені, сумно,
Як ввечір, так рано:
На Оселі СУМА —
Веселости мало

Стоїть "Черче" і пустує...
Гудуть сосни у ліску.
Шукав Льоньо за болотом,
А застряг в піску...

З вакаційного поради́ника:

— Ідеш на "вікенд" на українську Оселю — бери своє їство і питво, а на Оселі залиши на милий спомин порожні пляшки і кісточки з курей (К-р).

ДО З'їЗДУ ЛІКАРІВ
У ТОРОНТІ

— Чи можете повторити мені те, що д-р Шиманський сказав ред. Курди́кові після його статті про лікарів у "Вільнім Слові"?

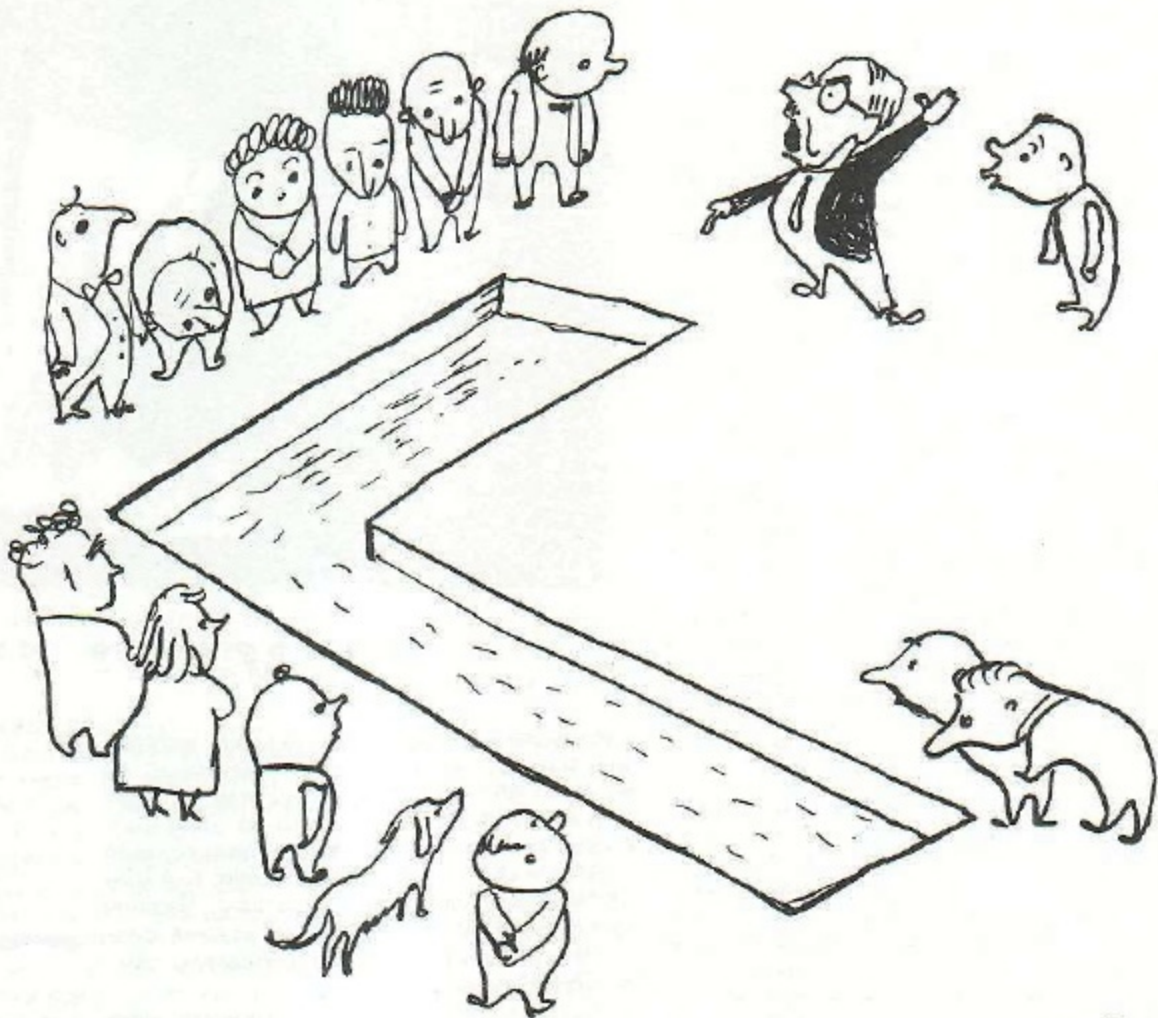
— Прошу дуже. Але чи міг би я пропустити всі неприличні слова, які він йому сказав?

— Певно, що так!

— То він не сказав йому нічого!

РЕДАКТОРСЬКА УЯВА

На Союзівці відкрито новий басейн.
("Свобода")

Пані і Паневе! Перед нами українське море!

Про деяких Дорадників

Наша "Свобода" належить до цих погромдських і на патріотичну нуту настроєних газет, які підносять народ на дусі. Як хвилюється і безумним щастям наливається твоє серце, коли прочитаєш новинку, що майно Українського Народного Союзу знову підскочило на один мільйон доларів, і саме з тієї радісної нагоди "Свобода" проголошує чергову збірку на пресовий фонд, чи на бідну сироту — "Веселку", чи врешті на Фонд Наглої Допомоги!

Як зраділа вся наша еміграція, від Тихого по Атлантійський океан, коли "Свобода" принесла нам на першій сторінці вістку, що організатор УНСоюзу, п. Володимир Запаренюк з Ютики, поцілував у руку румунську принцесу! Вправді, деякі молодші і боево настроєні союзовці, як радний Іван Одежинський, запитували, чому п. Запаренюк не посунувся трохи даліше в своїй пропагандивній роботі в користь української справи, але нам здається, що він, просто, не дістав щодо цього інструкцій з Централі.

Або, скажемо, така, передана за "Нью Йорк Таймсом" стаття, що наш земляк, проф. Богдан Юрій Кістяківський є головним дорадником президента Айзенгавера... "керівною особою в контрфенсії проти Росії"! Розуміється, і в цьому випадку мою грудь розпирає національна гордість, що наш земляк, та й ще з козацького роду, видрялався на таку високу посаду і бере таку красну "лейду"!

Та тут, одночасно, з радістю обіймається смутком, коли згадаєш, що якраз на протисовєтському відтинку наша політика, як досі, має такі мізерні успіхи, не дивлячись на хмару фахових дорадників у Вашингтоні... Не знаю, чи це наш славний земляк чи хтось інший порадив Айкові з такою парадною вітати Хрущова на цій вільній землі, стелити йому під ноги червоні карпели, частувати в Кемпі Давида чорною кавою; не знаю, хто навчив його, Айка, люб'язливо казати Микиті "мой друг"... Але всі ми добре знаємо, як той "друг" потім віддячився Айкові в Парижі, в Москві, а накінець в Японії...

Ой-ой! Ще й досі шкура на мені терпне на саму згадку, що то могло статися, якби так почервоніла жовта раса дістала була в свої руки нашого президента! А так, славити Бога, обійшлося на тому, що настрашили трохи пресового секретаря і поламали, чорти, урядову лімузину. Правда, лімузина була нова, люксована і найновішого моделю, та при податковому обрахунку можна буде її відтягнути "на страту", від стихійного, скажемо, нещастя.

Саме в зв'язку з далекосхідними подіями відбулась недавно цікава дискусія в клубі "Лис Микита" в Нью Йорку. Один із патріотів висунув (після кількох "скачів" на "скалах") таку концепцію: коли Айзенгавер вибирався в Японію і на Формозу, а конче бажав перед тим засягнути поради в котрогось з наших експертів, то повинен був вибрати собі на дорадника — не проф. Кістяківського, а... Ярослава Стецька!

— А то чому? Чому якраз Стецька? — зацікавились інші політики.

— Чому?.. Прошу дуже: коли Айзенгавер, під охороною могутньої 7-ої Фльоти,

Напружена ситуація

наближався до Формози, червоні китайці, мов на глум, зачали валити з артилерії на Квемой! 80 тисяч гранат пустили! А пригадуєте собі, як тихо було на Далекому Сході, коли їхав на Формозу Стецько, щоб відвідати свого старого друга Чанг Кай Шекка? Ніодна канона не випалила! Червоні щурі добре знали, що це їде важний бандерівець, з яким не варто зачіпатись, тому й сиділи тихо-ша, мов трусі!

Уважаю, що велика шкода і велика втрата для американської закордонної політики, що співробітники Державного Департаменту не відвідують час-до-часу клубу "Лис Микита" і нашої "Орхідеї".

Ікер.

З осялячого загумінку

Обговорюючи наші успіхи на Міжнародному Фестивалі у Філадельфії в квітні ц. р., "Америка" підкреслює факт, що також стіл з українськими стравами користувався на Фестивалі великою популярністю.

"Український стіл, — читаємо, — мав добре місце і його — пані у вишиваних блюзках, не встигали подавати всім цікавим і "голодним"... Для ілюстрації запотребування треба сказати, що впродовж двох днів розійшлося кількості вареників, велика кількість м'яса, 450 пиріжків, 8 пасок, 12 коржів, 40 тортів і безліч дрібних тістечок".

Ну, і що з того? — питаємо. А України — як не було, так немає!

— З зв'язку з нестачею води на Союзівці, деякі радні УНСоюзу є того погляду, що можна б наповнити новий басейн навіть пивом.

— На Оселі ім. Ольжича в Лігайтоні відбувається постійна виставка жіночої і чоловічої білизни, розвішеної на шнурках між бараками.

— До Гантеру в часі літа так масово напливає українська інтелігенція, що п. Володимир Кобзар поважно призадумується, чи не відкрити тут національної бари.

— "Українське Село" к. Баунд має цю добру сторінку, що тут можна бути в один день на двох імпрезах, тобто на пікніку і на похороні.

— Голова Українського Лікарського Т-ва в ЗДА, д-р Богдан Макарушка, втратив багато на авторитеті, бо ще досі не купив власної ваканційної Оселі.

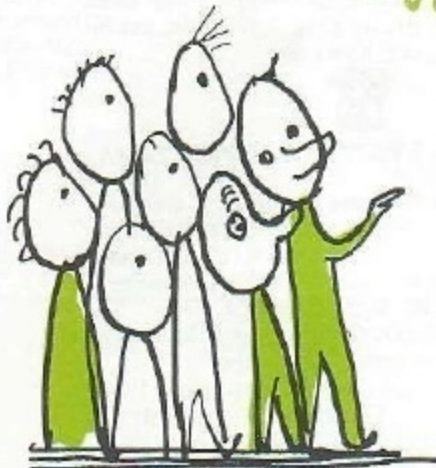
— На Оселі СУМА в Елленвіл письменниця Ірена Шуварська відкриває в цьому сезоні для власного численного потомства дитячий садочок.

— Внаслідок програної філадельфійського "Тризуба" з "Манчестер Юнайтід" 10:1, редактор "Америки", Євген Зибликевич, не їде цього року на вакації — на знак жалоби.

— Українська еміграція в ЗДА має три основні завдання: робити ліквіди, вислати пакки до Краю і передплачувати "Лиса Миску".

— В Дітроїті йде завзята боротьба між Відділом УКК-Схід і УКК-Захід, яка довела до порушення територіальних границь у збірковій акції. Справу вирішено передати Об'єднаням Націям.

З приповідок: — Не пробивай головою стіни, бо сусід може почути і буде авантюра.

— Бачиш, онтам?... Це Вовчук!
— Ой, буде велика колекта!

чесна Еміто!

Так си цеся наші емігранція поділила подрібно, жи ані мови нема, аби міг екос тото до купи злучити.

Ек не зробили того завчесу, коли ше емігранція була дуже бідна, то типеричка юж нич не вдіє.

Типер, ек си куждий наїст тотих сєнвичів і ек си попе лива до поритку, то му гадка куди йнакше грає. Зараз си екус клочку знайде, аби си не погодити навіт на тім, шо игзистує, але ше си шос знайде, аби екос екстра си поділити.

Заким би тоті пардії мали засісти за еден стів, то найперше мусіли би екос погодити в себе дома тото всьо, жи ем си порозділювало.

Таке си наробило, жи кужда пардія чи організація поділила си само в собі на такі мнівенци скадигорії:

Найперше, то є старі — і є нові. Нові то ділет си на новобулих — старих і на старих — новоприбулих.

Новоприбулі, то ділет си ше на звиклих українців і на прасованих.

Прасовані, то ділет си на

фильовістів і тотих, жи є напроти.

Тоті знов ділет си на вівчені і на силєпки.

Силєпки тиж є ружні, або православні, або католицкі.

Ведлуг католицких, то вни ділет си на старокалендарників і на новокалендарників.

Новокалендарники розділюють си на союздових і на провідінців.

Тоті зновки тиж ділет си на американцких українців і на українских американців.

Вони тиж ділет си на горденцких і на пиримишлєцких.

Пиримишлєки ділет си або на лємків, або на львовяків, або ше на екстра буковиців.

Тоті ділет си на фордівців і на кидалєкїшів.

У них ше є такі, жи платєт кулєкту і такі, жи не хє платити. Ек не платєт, то ділет си ше на таких, жи читают казєти і на таких, жи алсолютни не читают.

Тоті, жи не читают, то ділет си на таких, жи ліпше знают і на таких, жи всьо знают.

Ек всьо знают, то ділет си ше на таких, жи підєрзуют си понад черєвом і таких жи підєрзуют си попід черєво.

Так тото вігледає мнівенци. Всьогонавит зрахувати не годєн.

І пробуйте типер тото всьо погодити!

Шкода говорєні!

... Урив Зозуля

КРУТІЙ

Один західній політик сказав:

— Взагалі тяжко зрозуміти советську логіку. Ніколи не можна відгадати, яка буде на щось реакція советської дипломатії. Не відомо, яка коли буде їхня відповідь, і чому саме така, а не інша.

Тут пригадався мені один таки наш "крутії", який своїм крутіїством любим пописуватися. Звичайно ставив таке питання:

— Прийшли два осібняки: один чистий, а другий брудний. Вгадайте, котрий із них пішов викупатися?

— Звичайно, що брудний!

— відповідаєте.

— Не вгадали! Пішов чистий, бо він тому й чистий, що завжди купається.

Подумавши, погоджуєтеся:

— Може воно й правда.

— А видите! Тепер уже знаєте, котрий піде купатися, брудний чи чистий?

— Вже знаю!

— Котрий?

— Чистий.

— Ні, — каже "крутії". — Оба підуть купатися. Чистий тому, що любить чистоту, а брудний тому, щоб бути чистим.

— Ага! — каже. Логічно так і повинно бути, але "крутії" закручує дальше:

— То, властиво, як воно є на вашу думку? Як прийде брудний і чистий, то котрий із них піде купатися?

— Оба!

— А не вгадали ви! Ясно, що піде брудний, бо йому купіль потрібна. Чистий не піде, бо він і без купелі чистий.

— Я ж так і говорив спочатку!

— Як ви говорили?

— Що брудний буде купатися.

— Не вгадали.

— Котрий же вкінці піде?

— Ніодні.

— Як то?

— Брудний не піде, бо він тому брудний, що не ходить купатися, а чистий не має потреби купатися, бо чистий.

Так я договорився з тим "крутіїем".

Тому теж ніхто не договорився і не договориться з советськими дипломатами - крутіїями.

Ко.

Нова робітниця

— Прошу пані, чи в неділю може мене відвідати мій наречений?

— А хто такий твій наречений?

— Ще не знаю, прошу пані. Я не тутешня.

Львівська фотема

О. НАЗРУК І РАДИКАЛИ

Журналіст, публіцист, політик і трохи письменник, Осип Назарук, належав у нас до людей, про яких говориться, що не з одної печі хліб їли.

Під карикатурою в "Зізі", ще з 1925-го року підписано так: "Др. Осип Назарук, визначний член Радикальної партії".

Цим визначним радикалом О. Назарук довго не був. Якось поїхав до Америки з якоюсь місією від Радикальної партії, подорозі ґрунтовно змінив орієнтацію і вернувся до Львова як скрайній католик.

Вкоротці після цього появилася в радикальній газеті новинка, в якій говорилося, що якийсь перський шах Куразан, їдучи до Америки, мав на кораблі чудесне об'явлення, після якого вихрестився і став ревним католиком.

О. Назарук підхопив цю новинку і написав у "Нобій Зорі" довшу статтю, доливши до неї багато морального соку. При тому, розуміється, не згадав нічого про те, що він новинку взяв з радикальної газети.

На другий день по появленні цієї статті, стрінув Назарука в каварні один із редакторів радикальної газети, здається Матчак. Між ним і Назаруком відбулася така розмова:

— Де ви, пане редакторе, нашли оцю пікантну історію про перського шаха?

— В заграничній пресі, яку ви звичайно не читаете.

— Ми теж читаємо і то не тільки вперед, але взад.

— Великої мудрості взад начитається!

— А вже ж. Ану, попробуйте і ви, пане редакторе, прочитати взад прізвище вашого перського шаха Куразан.

ЯК ДОНЦОВ УРЯТУВАВ ЧЕРКАСЕНКА

С. Черкасенко після Донцову феєрию драму, дуже протибольшовуцьку, та слабку під мистецьким оглядом. З тих саме причин Донцов не квапився її друкувати і вона лежала собі в редакційній теці.

Аж раз розійшлася вістка, що Черкасенко вибирається їхати "на родину".

Довідавшись про те, Донцов взяв і видрукував драму. Ефект був повний: всі порядні і статечні громадяни усно і письменно протестували проти такого нетакту Д. Донцова. С. Черкасенко теж хоч-не-хоч мусів змінити думку і "на родину" вже не поїхав.

Так Донцов урятував Черкасенка від певного знищення більшовиками, яке постигло тоді М. Вороного і багатьох інших, що в той час вернулися в Україну.

ЕКО

Антисеміт

Двох мешканців Брукліна завели розмову про Римського Папу.

— Ну, Моріц, — питає один, — що ти можеш сказати про Папу Івана ХХІІІ-го?

— Що я можу сказати?.. Що він великий антисеміт.

— Чому він великий антисеміт?

— Як то чому?.. Він же іменував двадцять нових кардиналів, а між ними немає ніодного рабіна!

Анакреон

Був пізній час. Уже забіг і звір-хижак у свій берліг. Під злет Морфеєвих дрімків відклав я зброю на кілок і вже збиравсь лягати сам, як тут Купид стукнув до брам.

— Там хто так пізно? — я гукнув — Щоб так людей будити з сну! Я вже в обіймах мрійних з'яв... — Та й доказати він не дав, почав просити: — Згляньсь хоч ти! Впусти! Впусти!

Я заблунав несамохіть і опинився між страхіть, промерз. А в тебе ще либонь не згас на вогнищі вогонь. Одна жаринка ледь жарка враз обігріла б хлопчак! —

І стало шкода. Жаль добрав. Та хто б гадав, що Долі гра така лукава і кепка? Коли не знайде простака, — тут шибенника свого шле на зле, на зле!

Чи ж не впросити дався б хтось? Купид край огнища вже ось, такий веселий і пусткий, до рук вже й лук бере грайки: — А чи тятива ще пружка? А чи не схибил б рука? —

І тут за мить якусь малу, пустивши навмання стрілу, що в серце влучила мені, запікши наче на вогні, він, капосний, зареготав: — Попав! Попав!

Недурно ж слава ж то пішла: метка Купидова стріла! Хай юді й спричинить біль, та як же влучно б'є у ціль! І від тієї ж то стріли чи хтось сховався будь-коли?

Ти вже переконався сам. Я голову взаклад віддам: не витягнеш стріли живцем, нехай би і пекла вогнем! Ніхто, ніхто таке не втнув! Ану! Ану!..

ДЕЯКІ ПОРАДИ

1. Коли можете, не говоріть багато.

Під час одного заїзду до Парижу славний Ол. Гумбольдт зацікавився паризькою лічницею для душевнохворих, де на той час працював якийсь видатний психіатр. Познайомившись із ним, Гумбольдт попросив показати йому якийсь цікавіший випадок душевної хвороби.

— Будьте ласкаві, пане колего, — сказав психіатр, — завітайте до мене на обід. Там побачите одного з найцікавіших моїх пацієнтів.

Коли в призначений день Гумбольдт прибув на обід, то застав там двох панів. Один був мовчазний, а другий вельми балакучий. За обідом цей другий поведився дуже розв'язно, раз-у-раз устриявав у бесіду обох учених, гарячився, розмахував руками і навіть порскав слиною, так що треба було відсуватися від нього. А його колега навпаки, за весь час не проронив ані слова. Тільки їв, але зовсім пристойно і чемно.

— Я дуже дякую вам, пане колего, що дали мені нагоду лобачити такий справді рідкий випадок балакучості, — сказав Гумбольдт, коли ті два пани відійшли. — Дуже дякую! А як називається ця хвороба?

— Це непорозуміння, пане колего, — відказав психіатр. — Хворий, що я вам показав, не промовив ані слова. Тільки їв.

— Так?! — здивувався Гумбольдт. — А хто ж був той другий?

— Наш славний письменник Горноре Бальзак...

2. Якщо можете, не пишіть багато.

Московський письменник Немирович-Данченко написав щось біля ста грубих томів романів. На старість опинився на еміграції, в Чехах. Одного разу один із наших земляків спитався його, чи він часом не українець з роду.

— Українець, — признався старий.

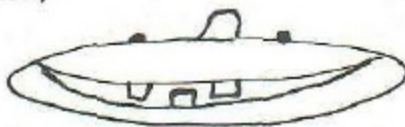
А чому ж ви не писали українською мовою?

Немирович-Данченко розвів руками...

— Мабуть, думали, що ця мова не надається до літератури?

— Та де! — стрепенувся старий. — Мова Шевченка не надається до літератури? Що ви! Але я так багато писав, що не було часу вгору глянути, не те, що думати. Аж допіру на старості літ задумався, та було вже запізно...

Здається, це видумка наших гумористів.

3. Якщо можете, не смійтеся багато.

Лікарі радять багато сміятися. Кажуть, сміх дуже корисно впливає на здоров'я і підсилює людину. Лікарям треба вірити. Вже хочби тому, що коли їх таблетки не допомагають, то віра в них допомагає. Невіри дурно викидають гроші на лікування. Вірити треба і в очевидну дурницю. Подивіться на Хрушова, що повен віри. У що, не важно. А знову ж подивіться на його скептичних підданих: самі мошці!

Проте в справі сміху я маю певний сумнів... І таки раджу: не смійтеся багато, якщо можете стриматися. А на це маю важливі аргументи.

Насамперед придивіться, з чого сміються люди. Часто вони сміються, коли якийсь наприклад, скоморох, надягне шапку задом наперед або викине якогось іншого фігля, або коли побачать п'яного, або коли хтось спотикнеться і перевернеться, або... ну, і т. д. А я раз мав нещастя бути свідком, як реготався один різник, коли перерізував малому козеняти горло, а воно трепетало.

Але я маю на меті не тих, що сміються та регочуться, а тільки тих, що пишуть на сміх. Маю на меті гумористів, сатириків, карикатуристів і взагалі всіх тих печальників, що, не маючи іншого способу нарозумити свого ближнього, komponують сміхотворні речі. Рідко коли ці композиції виходять їм на здоров'я. Від них Гоголь помер у молодім віці. Через них Остап Вишня попав на десять років на каторгу, а від-

бувши її, поклигав ще рік чи два і згас. Забагато сміявся! Якби так лікарі мали рацію, то Остап Вишня був би тепер просто Голіяттом. На жаль, помер від виснаження. Та я готовий піти на компроміс і сказати: може сміх справді підсилює людину, але в кожному разі не там, де „жизнь стало веселей“, не в країні народної демократії.

Тож пильнуйтеся, панове гумористи! Не вісте бо ні дня, ніжє часа, в онь же аще опинитесь серед народної демократії. Тому вже заздалегідь при звичайтеся не багато сміятися. Найліпше зовсім залишити цю звичку. Пишіть радше про бари, пікніки і всякі інші засадничі речі. Пам'ятайте, що веселе слово повинно робити веселощі, а не смутки. Смутки самі робляться...

4. Якщо можете, не скачте багато.

Я маю на думці не гречку, не просо і не тих кіз, що про них співається на гаївці:

„Скакали дикі кози

Через попові лози:

То вгору, то в долину,

То в рожу, то в калину.“

Мова мовиться про скоки, так би сказати, ідеологічного характеру, про скоки прогресивні, коли скачуть по юдині гроші. Учора до федералістів, потім до прогресистів, а сьогодні ще далі. Спеціально маємо на увазі тих еквілібристів-скакунів, тих кіз чи козлів, що оце опинилися „За синім океаном“.

„Колись такий, що тридцять срібних взяв,
Утік у гай і кинувся в петельку.

А нині кожен з них, розп'явши пац до зяв,
Про велич діл своїх кричить на повну

пельку.“

Однак, нічого їм не допоможе. Будуть бамбатися!

Сіґмаро

“THE FOX”

Editor Edward Kozak

Address: “The Fox”

4921 Larkins

Detroit 10, Michigan

Tel.: VI 2-7476

Річна передплата \$ 3.00

Піврічна \$ 1.50.

УКК

ОБ'ЄАНАНЬ ХОРИ

КОМБАНТИ

СЕЛЯНСЬКА ПЛАКА

УРАТ

УКРАЇНСЬКА ПРЕСА

ПАРОХІЯЛЬНИЙ ПІКНІК

ВИХІД ТІЛЬКИ ДЛЯ ЧЛЕНІВ

БУФЕТ СОЮЗУ УКРАЇНОК

Т-во ПРИХИЛЬНИКІВ ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ